

A FOREVER YOUNG ÉVEK TÁVLATÁBÓL

(Heltai Csaba, *Secret Spells*, 1992)

Nehéz helyzetben vagyok, amikor az Alphaville első nagylemezéről írok. Egyrészt, mert egy együttest – akármilyen fontos is a debütáló album a fogadtatás szempontjából – nem lehet az első produkció alapján megítélni, másrészt, mert amikor a lemeze megjelent (1984 szeptembere) én még javában tíz éves voltam. Nem is ekkor hallottam a lemezt, hanem jóval később, kb. 1987 elején, ugyanis akkor vettük meg a Forever Young-ot és az Afternoons In Utopia-t együtt. Sokáig nem is tudtam, melyik szám melyik, nem jegyeztem meg a címeket.

Persze a kislemezre kimásolt számokat már ismertem, kis túlzással állíthatom, hogy a '84-es évek Magyarországon még a csapból is a „Forever Young” folyt. Akkoriban nagyon népszerűek voltak ezek a dalok. Legszívesebben az „A Victory Of Love”-ra emlékszem, ma is ez az egyik kedvenc számom. Most pedig lássuk részletesen.

A lemezborító szerintem abban a korban nagyon is feltűnő lehetett. Egy arc tölti be majdnem teljesen, amelyen a szemek csukva vannak, és ma sem tudom eldönteni, hogy vajon ez egy hulla képe (ami elég morbid utalás lenne az „Örökké fiatalra”), vagy csak egy öreg fej, bár a vonások eléggé fiatalosak. Bár az egész egy agyagfejnek is tűnhet, amit nem dolgoztak ki teljesen.

Bevallom, nem tudom. Tetszik a hátsó borítón, hogy a számok – bár sorrendben vannak egymás alá írva – egy-egy betű kiemelésével kiadják az ALPHAVILLE nevet. Szimpatikus ez a borító, már csak azért is, mert nincsenek rajta az együttes tagjai. Mindig ellenérzésekkel fogadtam azokat a lemezeket, ahol a borítóról már a zenészek mosolyognak rám. Természetesen ezt is meg lehet kevésbé zavaró módon oldani (lásd Afternoons-borító), de nálam már egy pluszpontot jelent, ha a borító valami mást ábrázol...

Az „A VICTORY OF LOVE” szerintem egy fantasztikus szám. Az öt legjobb AV dal között mindenképpen megtalálható. Egészen egyedi megoldás, ahogy a szám felgyorsul, és Marian mély hangja a legmagasabb hangokig kúszik. Szerencsés választás, hogy ez a dal az első, hiszen már ebből is megtudhatja a figyelmes hallgató, hogy ez a lemez más, mint a többi hasonló szinti-pop produkció abból a korszakból.

A „SUMMER IN BERLIN” egy igen jó szám. Többet nem igen lehet mondani róla, hacsak nem azt, hogy valamelyest tudatosítja a hallgatóban azt, hogy most egy európai, sőt egy német zenekar produkcióját hallgatja. A másik ilyen a „To Germany With Love”.

A harmadik dal, a „BIG IN JAPAN” már ismerős lehetett a hallgató számára, mert ez a szám januárban már megjelent kislemezként. A nóta remek hangulattal, jó szöveggel rendelkezik, bár az igazat megvallva, nem értem, miért ez volt az Alphaville máig egyik legnagyobb sikere.

A következő, a már említett „TO GERMANY WITH LOVE” kellemes hangzású nóta. Legfőképp az intrója tetszik, bár ez igaz az összes számra a lemezen. Ennél a dalnál különösen jól érvényesül az a hangzás, amely azzal jár, amikor Marian önmagát kíséri, több sávban énekelte fel a szöveget, és néha-néha belevág a saját szavába.

A „FALLEN ANGEL” szerintem a lemez egyik legjobb száma. Őszintén szólva, nem értem, ezt a számot miért nem hozták ki kislemezen, szerintem biztos siker lett volna jó hangszerelésével és lendületességével. Lehet, hogy azoknak is akartak valami csemegét hagyni, akik megveszik az albumot? Jól zárja az oldalt.

A B oldal elején hallható a „FOREVER YOUNG”. Jól indítja az oldalt, eddig ez az első lassú dal. Sokan szerelmes számnak nevezik, pedig aki ismeri a szövegét, tudja, hogy korántsem erről van szó. Az AV örök balladája sokáig szerepelt a listákon és az együttes majdhogynem legismertebb száma lett. Még ma is, ha valakit megkérdezek, mi a véleménye az Alphaville-ről, rögtön a „Forever Young”-ot említi.

Az „IN THE MOOD” szerintem, nem csillogtat olyan nagy erényeket, amely indokoltá tenné azt, hogy felkerüljön egy együttes bemutatkozó lemezére. Nem igazán vagyok kibékülve vele, valahogy úgy érzem, később kerülhetett fel a lemezre, mint a többi dal.

A következő dal a „SOUNDS LIKE A MELODY” amelyben külön figyelmet érdemel a szám közepén a szóló rész. Ilyen szólókat ezen a lemezen több dalban is hallhatunk, és nagyon jól oldják a szövegrészek közötti szakaszokat. A „LIES” az album talán leggyengébb része, a lemezhez megjelent kislemezek B oldalain ennél jobb dalok szerepeltek. Nem tudom miért került fel a lemezre, nekem egy kicsit unalmasnak hat a „Sounds Like A Melody” után.

Az albumot a „THE JET SET” zárja, egy lendületes, hangzásra amolyan happy dal, bár a szöveg itt sem pálmafákról és a napfényről szól. Igazi diszkó szám, a szórakozóhelyek egyik kedvence lehetett.

Amikor a „Jet Set” kislemezen megjelent, Frank Mertens már nem volt az együttes tagja. Mivel nem értett egyet a zenekar további zenei elképzeléseivel, vette a kalapját. Szerinte az Alphaville magapság már csak talpalávalót játszik. Nos, az Afternoons-t hallgatva nekem más a véleményem...

Mindenesetre Frank egy nagyon jó albumot hozott össze (a dalok zenei részét túlnyomó részt ő írta) ha még kicsit túlzó is ez az egyes szám. Mindenesetre amennyit veszített Frankkel az Alphaville, annyit nyert Rickyvel. De ez már később történt...